

— А така.... Земете я който ще, надувай отъ единиятъ край, а отъ другиятъ тя ще разговаря.... Истинска свирка. А той е, братко, пѣтель.... Пѣтельтъ свѣтлината люби, чтомъ като види свѣтлината тутакси почнува да кречи и венчкитѣ разбужда....

Други ижъ кжсно вечеръ случи ни са да вървимъ изъ Зимничъ.

Пакъ са зачу прѣкъсванъ говоръ, солдати са ка-рахъ съ единъ еврейнъ мехаеджия.

— Ето ти стоишь при венчката си глупость, а ний ще отидемъ и на Скобелева ще кажемъ.

— А и какво ще ми стори Скобелевъ?

— Скобелевъ.... Ти мислишь че той ще застане да та вѣта.

— И какво, той ще ма разсѣче?

— Ще та вземе и подъ разстрѣлъ, чтото ти да не грабнѣшь православнитѣ войници.

— Да плюя азъ на вашиятъ Скобелевъ! разсѣрди са еврейнѣтъ.

— Ти — да го плюсишь.... Ахъ ти, подло сѣме!.... Ти знаеши ли кой е Скобелевъ?

И почнахъ са бой. Солдатитѣ отъ думи прѣминѣхъ на юмруци, зачу са нисѣкътъ на избиваемия еврейнъ....

— Не, братко, ний за Скобелева ще са застѣпимъ.... Той нѣма да остави да ни убиждатъ, а и ний нѣма да го оставимъ.... Бжди спокоенъ!

И за нѣ-гольмото спокойствие на Израиля, тѣ вече съ веѣмъ са нахвърлихъ отгорѣ му.

Разумѣва са, М. Д. не похвали солдатитѣ за самоуправството въ този случай, както и отпослѣ той съ негодованіе са отнасяше къмъ всякакъвъ самосѣдъ.

На мене по неволя ми са пада да пишѣ прѣкъсенато. Това не е биография, а въспоминания; никакъ не можешъ да ги подведешъ подъ една система. Трѣбва да са расшлявашъ, да рассказвашъ, да прѣскачашъ отъ едно на друго. Като говоря за отношениата на Скобелева къмъ солдатитѣ, не бива да пропуснемъ това, съ каква трайность той развиваше въ тѣхъ чувството на собственото достоинство. Той въ това отношение са гордѣеше съ тѣхъ; и дѣйствиелно имаше съ какво да са гордѣе. Азъ не могъ да забравя единъ случай, когато Скобелевъ сврѣ любимиятъ отъ своитѣ полкови командири, който удари единъ солдатинъ.